

[Nina Andersen.]

sig for barnet ved, at adoptionsforholdet ophæves. Jeg kan ikke se, at dette er rigtigt. Der er ganske vist en række betingelser, der skal være opfyldt, for at ophævelse kan finde sted: dels skal lidelsen hidrøre fra tiden før adoptionen, dels skal sag anlægges, inden der er gået 5 år fra adoptionsbevillingens dato. Dette er naturligvis betydningsfuldt og begrænser antallet af tilfælde, hvor ophævelse kan finde sted af de nævnte årsager. Jeg kan alligevel vanskeligt forlige mig med denne nye bestemmelse; jeg synes, den er inkonsekvent i forhold til reglerne i kapitel 2. Jeg ser derfor meget gerne, at udvalget beskæftiger sig med dette forhold.

Til slut: det er utvivlsomt, at det fremsatte lovforslag tilsigter at give det barn, der adopteres, en fastere og sikrere stilling hos adoptivforældrene og deres familie, end den gældende lov giver grundlag for, og dermed kan mit parti kun erklære sig indforstået og tilfreds. De nye principper fordrer imidlertid dybtgående overvejelser. Vi vil gå til disse overvejelser med den største velvilje og i håbet om, at det skal lykkes at få lovforslaget gennemført i denne samling.

Gideon: Endnu da jeg i sin tid tog min juridiske embedseksamen, hvilede adoptionsinstituttet udelukkende på administrativ praksis, og man måtte enten slå op i lærebøgerne eller i Hindenburgs formularbog, hvis man ville opfriske reglerne. Det var naturligvis ganske tilfredsstillende, og derfor afbødede det et savn, da vi fik en kodifikation af de gældende regler ved adoptionsloven af 1923, der i det store og hele betød en konstatering af de indtil da gennem praksis udviklede regler.

Der er siden da hengået over 30 år, og i denne periode er der sket en stærk udvidelse af adoptionsinstituttet og indhøstet en sum af erfaringer, der gør det rimeligt, at man tager de herhenhørende problemer op til ny undersøgelse og overvejelse. Spørgsmålet er da, hvad denne undersøgelse og overvejelse bør føre til. Den højtærede justitsminister sagde herom ved lovforslagets fremsættelse, at det på et område som dette er af særlig betydning, at der hersker stabilitet i lovgivningen, og at der ikke bør

foretages ændringer i de grundlæggende regler, medmindre stærke grunde taler herfor. Dette udgangspunkt kan jeg for mit vedkommende ganske tiltræde, og jeg mener, at det yderligere kunne føjes til, at man ikke bør foretage større ændringer, end stærke grunde taler for. Der bliver altså her tale om en afvejning for og imod af fordele og ulemper ved denne eller hin ordning, ofte en meget vanskelig afvejning, fordi det på dette ømtålige område ikke blot drejer sig om logik og stringens, men om selve livet, som det leves og pulserer i alle afskygninger.

Jeg tror derfor også, det vil være betimeligt, at man ikke her ved lovforslagets første behandling lægger sig altfor fast på en bestemt løsning, og jeg forstod på den foregående taler, det ærede medlem fru Nina Andersen, at hun var af den samme opfattelse.

Vi er i den ejendommelige situation, at vi i realiteten er stillet overfor og kan overveje tre forslag, hvoraf de to er udarbejdet af kommissioner bestående af særlig sagkyndige på det her omhandlede område. Disse tre forslag møder med hver sin løsning, og jeg tror ikke, man behøver at være i besiddelse af megen beskedenhed for at indrømme, at man ikke i den korte tid, man har haft til at gennemgå det foreliggende materiale, er nået til en patentløsning.

Det første af de forslag, jeg tænker på, er det forslag til ændring i adoptionslovgivningen, der findes i arvelovskommissionens betænkning af 1941, og som i alt væsentligt bygger på den gældende ordning, idet man kun foreslår enkelte ændringer heri, gående ud på, at barnets tvangsarveret efter adoptanten afskaffes, at reglen om, at barnets arvepart i visse tilfælde skal udredes af den testationsfri del af boet, ophæves, og at den såkaldte tilbagefaldsret udvides. Uden at sige for meget tror jeg nok, man kan sige, at disse ændringer utvivlsomt er begrundet i de erfaringer, man i den forløbne tid har indhøstet.

Dernæst har vi det forslag, som findes i den betænkning, der danner grundlaget for det foreliggende lovforslag, og som er udarbejdet af en kommission, bestående af professor O. A. Borum, højesteretsdommer Bodil Dybdal og landsdommer H. Topsøe-Jensen. Dette forslag er blevet til efter sam-